

Canada vào thu mang vẻ đẹp của bức tranh muôn màu. Lòng người nao nao với heo may lành lạnh hơi thu. Ngàn cây thay lá từng đợt. Mỗi lần cây lá thay sắc làm ta ngây ngất trong cảm giác không lần nào giống lần nào.

Cây phong (maple), một loại cây đặc biệt mọc nhiều ở xứ băng giá này. Cây cung cấp loại đường ngọt, thanh mà dân Canada tự hào. Lá cờ của dân tộc Canada mang hình lá phong, tượng trưng cho cái phong phú ngọt ngào của xứ ngọt ngàn rừng phong... Nhựa cây cho chất ngọt “sirup”. Nước “sirup” qua nôi cất; nước đường qua hệ thống lạnh làm đông

những tảng đường trong màu vàng hổ phách. Có những sợi tơ đường thật mảnh, dễ vỡ, cho vị ngọt thanh làm cổ họng dễ chịu. Cây phong to lớn, vươn cao, lá cành xum xuê làm rợp mát đường đi, hay dù có đơn lẻ cũng tạo bóng im cho công viên mà những luống hoa muôn màu quăn quít chân đi. Gỗ phong màu hồng nhạt nhẹ nhàng thơm mơn. Lá phong có hình răng cưa, xòe ba nhánh, tựa tựa như lá nho, nhưng mảnh hơn, màu xanh non hơn. Đặc biệt cứ vào thu lá phô hết vẻ đẹp của sự chuyển đổi sắc màu. Một mùa thu, rừng phong thay nhiều màu áo, màu nào cũng quyến rũ, sống động làm xôn xao cảm giác. Heo may về, lành lạnh, mây trời bắt đầu màu xám nhạt, ngàn cây rung nhẹ trong những sắc màu chuyển hóa từng ngày như thấy rõ bước đến của thời gian. Rồi da hơi khô khô, má

nóng bừng bừng, môi đỏ ran rát và lòng lại buồn buồn, nhớ nhớ: Canada đã vào thu! Rừng phong bắt đầu thay sắc. Một bức tranh rộng lớn đến quá tầm mắt, cả rừng phong di chuyển, bước những bước thu rầm rộ, thu hút mắt nhìn... Từ màu xanh tươi mơn mớn, non nớt, lá cỏ chuyển nhẹ sang màu vàng chanh, dịu và mát mắt như màu lông mượt mà của đôi chim hoàng yến đang riu rít khúc ca yêu đương. Màu vàng non mơ màng như cảm giác lâng lâng, bàng bạc của hương thu đầu mùa. Một sáng mai thức dậy, rìa lá bỗng phớt hồng, cành lá vàng hồng rung rinh trong sương mai, dịu dàng quyến rũ! Lá chuyển sang màu hồng đồng loạt từ bao giờ để rồi nhuộm đỏ cả rừng bát ngát. Màu hồng thắm như đôi má au đỏ, như màu môi thiếu nữ đương thì. Rồi cả một góc trời màu hồng ấy bỗng một hôm thay sắc. Khi bìa rừng toàn màu đỏ xác pháo, rục rịch trong nắng thu mơn man. Màu của hạnh phúc, của pháo đỏ rộ hồng, long lanh đôi mắt, hân hoan đôi môi. Lá rì rào reo vui, trẻ trung tâm sự. Lòng người xao xuyến, nhớ mang mang! Phải nhìn màu hồng ấy đậm dần, lá đậm sắc bóng tươi như da trái táo đỏ đang độ. Xuyên qua từng kẽ nắng sáng

Y La Lê Khắc Ngọc Quỳnh

rực, những bụi nắng bay bay mới thấy hết cái sống động tràn trề sức tươi. Lá rung cành, nắng chấp chới như có ai đùa nghịch với muôn vụn hào quang, lại tươi cười hơn cả bao giờ. Hôm nay lá lan nhẹ màu nâu non, dễ thương như màu vạt áo tứ thân của cô gái quê làng Ngọc Hà dạo nào bên gánh hàng hoa. Màu nâu nhuộm khéo léo sắc độ để trở thành màu nâu đỏ. Lá đã nâu mà vẫn tràn sức sống, ngả nghiêng trong gió, lá xào xạc từng tiếng. Gió thêm lạnh và lá thêm nâu, màu nâu úa. Rồi như bị rịn mùa thu qua, lá chờn vờn không trung như muốn kéo dài tình thu và sợ giây phút phải la liệt trên cỏ

trên đất. Xe lướt qua, có thể đưa tay vớt vài lá maple đang sà xuống bám trên mũi, trên kính xe... để theo về nhà. Đất trời lá vàng bay! Và lạ lùng thay, chỉ một đêm thức dậy, cây đã trơ cành và ngàn lá vàng trải đầy trên thảm cỏ toàn cây trillium, ba cánh trắng muốt chen trong lá, chạy dài đến ngút ngàn... Khúc nhạc thu lại một lần nữa rõ nét khi tiếng kêu của đàn vịt trời đông đảo xếp thành hình chữ V gọi nhau tìm về nơi ấm áp hơn khi mùa thu qua cho gió đông tràn về khắc nghiệt, giá băng!

Mùa thu Canada làm ta ao ước là người cầm cọ để ghi lại những màu sắc trung thực chuyển hóa hàng ngày. Cả một trời đầy lá vàng tươi, vàng nâu,

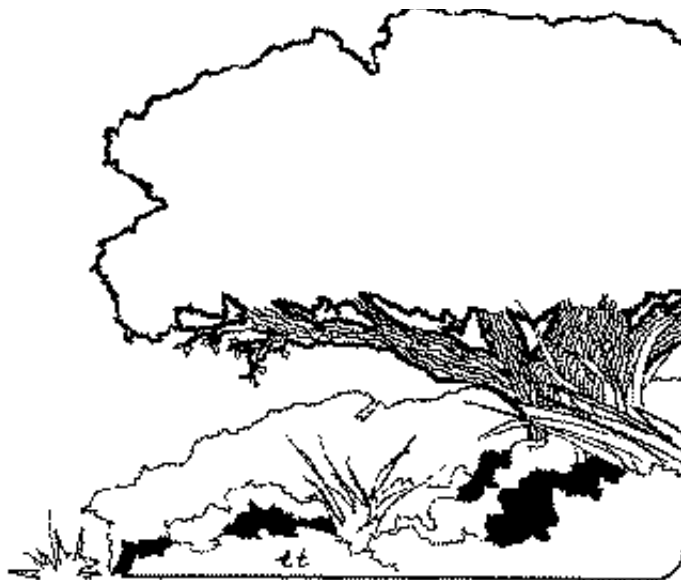

vàng đỏ, vàng hoàng kim ... cho bàng khuâng gọi cả một trời thương nhớ đã qua!...

Lại cũng một sáng mùa thu “lá ngoài đường rụng nhiều.” Trên con đường đổ dốc, hai hàng me, lá giao nhau trên đầu, bắt đầu thả những lá nhỏ bay bay trong gió đầu thu lành lạnh. Con gió lướt qua, lá me tán mạn đầy trời bám trên tóc, trên áo của bao thiếu nữ rộn rã hương về Trung Vương, “Biệt thự lá vàng,” một nơi đầy ấp kỷ niệm thơ ngây. Con đường tiếp tục với hàng sao thẳng tắp với những hoa sao xoay tít trong gió. Những tà áo trắng tung tăng, vờn bay trắng cả đoạn đường đẹp một màu tuổi trẻ. Trường ngập trong lá vàng... Có ai bảo là những cánh “giáng tiên.” Trên đoạn đường khép kín, thảm lá dày mềm mại chân

bước, xào xạc reo vui! Lá thật vàng, thật êm để giữ được những bước chân lang thang... Lá reo vui dưới chân, cây ca hát trên đầu, gió múa may trên tóc: những ngày thần tiên! Tiếng cười theo bàn tay đùa nghịch tung lên cao để lá lả tả theo gió tung bay, rơi bám trên cặp tóc, trên áo. Bức tranh thơ mộng tuyệt vời! Biệt thự lá vàng yên lành cuối đường nơi có hình ảnh trong sáng, vô tư, có tiếng

cười trong vắt thủy tinh, tất cả tươi màu trong trời thu ấm áp, đánh dấu chuỗi ngày đẹp nhất của đời người. Tôi đến với Trung Vương với chùng ấy hình ảnh đáng yêu để Trung Vương giữ bước chân tôi gần 25 năm... Thời gian dài mà sao bỗng thấy ngắn ngủi để giờ đây nhìn lại chỉ còn là dĩ vãng vàng son!

Lá vàng quê tôi không chuyển đổi nhiều màu nhưng những ngày vào thu dịu dịu nắng vàng vẫn vô cùng hấp dẫn đáng yêu. Nơi đây ai đã cho những kỷ niệm đẹp ngời tuổi trẻ, những khuôn mặt thiên thần, những tà áo trắng trinh nguyên... đã trở thành niềm thương yêu mãi mãi trong tôi, bên tôi và theo tôi cho mãi đến những ngày xa quê hương đến nửa vòng trái đất mà có lần đã phải dứt áo ra đi... và biết đến bao giờ mới có ngày về mơ ước?. Hồn còn lảng động, tim

còn xôn xao và nỗi nhớ còn quay quắt, để tìm quên trong hoài niệm những ngày bên mái trường Trung Vương yêu dấu. Ở đây một phần đời tôi hiện hữu với quá nhiều thân ái đủ tìm về như một bến đỗ êm ái của giòng đời. Trung Vương những ngày xưa ngọt ngào tuổi trẻ và Trung Vương hôm nay ở hải ngoại vẫn là nơi chốn thân yêu, dễ thương nhất. Càng rõ nét hơn mỗi lần xao xuyến với mùa thu xứ người, với lá vàng từng đợt thay màu, từng đợt lia cành và hàng hàng trải thảm trên đường để nhắc ai ngày nào lá vàng còn quán quít chân đi, còn môn trón tóc thề, còn thơ mộng trang sách, còn trong sáng cuộc đời của bao mùa lá rụng trường trên con đường đổ dốc êm đềm.

YLà Ngọc Quỳnh,
Toronto, Canada '98